

Arrest

nr. 223 189 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 14 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 18 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 29 maart 2019.

Gelet op de beschikking van 18 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 18 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 18 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51, §1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het rechtszekerheidsbeginsel.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51, §1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoekende partij “niet binnen de gestelde termijn [heeft] aangetoond dat [zij] zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie”. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 51, §1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing steunt op het feit dat de verzoekende partij niet alle vereiste bewijsstukken heeft overgelegd binnen drie maanden na de indiening van haar aanvraag voor een verklaring van inschrijving. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich niet verzet tegen de door de gemachtigde van de burgemeester gedane en op de beschikbare gegevens van het administratief dossier gebaseerde bevindingen. Deze bevindingen en de daaraan gekoppelde motieven blijven dan ook overeind.

In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat “de burgemeester de aanvraag [heeft] geweigerd op 18 juli 2018”, dat “[a]rtikel 51 par. 1 lid 1 stelt dat de burgemeester BINNEN de drie maanden de aanvraag dient te weigeren” en dat “[a]nvraag 17 april 2018 binnen drie maanden betekend (sic) dat de uiterste datum om de aanvraag te weigeren 17 juli 2018 was en dus niet 18 juli 2018”, merkt de Raad op dat voormelde beschouwingen juridische grondslag missen. Uit de bewoordingen van artikel 51, §1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit blijkt immers slechts dat binnen drie maanden na de indiening van de aanvraag voor een verklaring van inschrijving alle vereiste bewijsstukken moeten worden overgelegd. Uit voormelde bepaling kan niet worden afgeleid dat de aanvraag binnen eenzelfde termijn van drie maanden zou moeten worden geweigerd door de burgemeester of zijn gemachtigde.

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de burgemeester op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 51, §1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit wordt evenmin aangetoond.

3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat “[d]e beslissing [werd] betekent (sic) op 19 oktober 2018”, dat zij “[c]onform artikel 51 par. 1 lid 2 Vb [...] de tijd [heeft] om de noodzakelijke documenten over te leggen tot 19 november 2018”, dat “[d]e beslissing [...] expliciet [stelt] dat [zij] deze documenten dient over te leggen op 19 oktober 2018” en dat zij “door het motief van de bestreden beslissing [wordt] ontzegd om [haar] maand te gebruiken om de noodzakelijke documenten over te leggen”, merkt de Raad op dat de vermelding van de datum 19 oktober 2018 - i.e. de datum van kennisgeving - een louter materiële vergissing betreft die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ook niet aantoont dat zij in casu niet heeft kunnen beschikken over de in artikel 51, §1, tweede lid van het vreemdelingenbesluit vooropgestelde bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. De schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 29 maart 2019 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 21 mei 2019, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 25 maart 2019 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van verzoekende partij merkt op dat het document een verkeerde datum voor de bijkomende termijn vermeldt namelijk 19/10/2018 in plaats van 19/11/2018. Zodat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en merkt op dat de foutieve datum een materiële vergissing betreft. Verder stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet aantoont dat ze niet over een bijkomende termijn heeft kunnen beschikken. Ook ter terechtzitting wordt dit niet aangetoond, stelt verwerende partij.”*

2.2.1. In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 25 maart 2019, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van het in het verzoekschrift aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking van 25 maart 2019 opgenomen grond.

2.2.2. Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel slechts ter terechtzitting van 21 mei 2019 naar voren heeft

gebracht. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voornoemde schending niet reeds in het verzoekschrift kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU